

lelser. Med roligt Overlæg fordybede hun sig igen i den lange Række Spørgsmaal, som i de sidste Uger havde optaget hendes Tanker Dag og Nat. Hun spurgte sig selv, om der virkelig var vundet Noget for nogen af Parterne, ifald hun nu gav efter for Emanuels Forlangende. Vilde ikke Børnene, særlig Sigrid, hurtigt blive træt af Bondelivets Ensformighed og længes tilbage til det bevægede Liv, hvori de nu var bleven hjemme? Jo, — sikkert! Ulykken var nu en Gang sket, og det vilde være en dobbelt Synd mod Børnene, om de nu igen blev rykket op af den Jordbund, hvor i de var begyndt at slaa Rod. Den Forbrydelse, hun i sin Tid havde begaaet mod dem og mod sig selv ved at give dem ud af sin Haand, stod ikke til at ændre. Alt, hvad der nu stod i hendes Magt at gøre for dem, var at værne om sig selv, i ydre og indre Henseende at befæste sit eget Liv, saa de altid hos hende vilde kunne finde en Nødhavn, dersom de — eller deres Forsørgere — en Gang skulde lide Skibbrud i Verden. Ingen kunde jo vide det. Maaske var dette Tidspunkt nærmere, end Nogen i dette Øjeblik tænkte.

Og Emanuel? Aldrig havde de vel forstaaet hinanden mindre, aldrig været hinanden fjernere end netop nu. Hun kunde mærke det paa hans